

Všichni někam pospíchají, věrni zaslíbení předkům, a jako mocný proud života se hlásí ke slovu. Zelená se zlatou se předhánějí, kdo pojme víc slunečních paprsků, a otvírají jim náruč. Kvítka ze všech sil se snaží být ještě medovější, barevnější, nápadnější; fialky s petrklíči soutěží, které z nich víc zavoní, či vůně je příjemnější. Zářivé koberce šafránu ožívají za slunečných dnů a žlutými terčíky plní místo na paletě tisíců barev. V tajemství hájů se jako bílé pápěří usadily sasanky, podléšky a bledule s krajkovými okraji, o kus dál září žluté orseje.

Všichni zase pospíchají v touze uplatnit se, být silnější a jít s většinou, její přízeň je však vrtkavá: dav nemyslí, tu by vítal, a hned zase kamenoval, stačí prstem ukázat – chraňte se Jidášů, falešných svědků i kamenování, anebo sestoupíte dolů až na podloží; zvony utichly. U potoka roste blatouch, zdatný snad proto, aby něco skrýval, a není sám, kdo krásou klame...

Mnozí z těch, co pospíchali, postupně se zastavují, aby uchvácení jarní krásou ji víc vnímali; kéž by tohle nikdy neskončilo, věčně by tu mohlo vonět a kvést... Na křídlech vážek se roztančilo slunce. Jako se prosadila všeobecná vůle k životu, tak lidskou mysl prostupuje, spolu se Vzkříšením Krista, i oživená lidská pospolitost, vzkříšena je i lidská důstojnost; sotva kdy se vše na zemi, včetně nás, lidí, víc podílí na boží slávě. Buďme si vědomi, že až dosud se to vždy tak stalo, a nemělo by se pochybovat, zda i napříště se právě tak stane, vždyť naděje tu s námi stále je – a bude dál...

Věra Ludíková

kresba František Hořejš